

Васіль Олексáндрович Сухомлínський (28 вересня 1918, с. Василівка (нині Онуфріївський район Кіровоградської області) — 2 вересня 1970, с. Павлиш, Онуфріївський район, Кіровоградська область, Українська РСР, СРСР) — український радянський педагог, публіцист, письменник, поет. Заслужений вчитель УРСР. Кандидат педагогічних наук (1955). Член-кореспондент Академії педагогічних наук РРФСР (1957); член-кореспондент Академії педагогічних наук СРСР (1968).

Ставив і розв'язував проблему формування в молоді національного й естетичного світогляду. Про один із шляхів успішного розв'язання цієї проблеми він писав, що у душі дітей мають увійти найкращі народні традиції та стати святим законом, бо не можна уявити народ без імені, без пам'яті, без історії. В дусі українських культурно-історичних традицій вчитель констатував, що мудрість є найважливішою прикметою людини. У його працях часто знаходимо вислови «мудра людська любов», «мудрість жити», «гідність — це мудрість тримати себе в руках». Педагог цілеспрямовано формував у кожного вихованця вміння бути маленьким філософом, осмислювати світ через красу природи.

Для нього формування естетичного почуття дитини, її емоційної культури — було основним завданням гуманістичного виховання. А сприйняття й осмислення прекрасного — основа естетичної культури, без якої почуття лишаються глухими до всього високого й благородного.

Книга «Серце віддаю дітям» мала привселюдне зізнання і підтверджене трудами та щоденними діяннями великого вчителя. Він писав: «Що було найголовнішим у моєму житті? Не роздумуючи, відповідаю: Любов до дітей».